

Sygn. akt VI Ga 85/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Joanna Rusińska (spr.)

Sędziowie: SO Małgorzata Bartczak - Sobierajska

SO Marek Lewandowski

Protokolant sekr.sądowy Małgorzata Barabasz

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2016 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa W. Ł.

przeciwko S. O.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt V GC 199/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 2 (drugim) w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe:

- od kwoty 492 zł (czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote) od dnia 16.07.2014r. do dnia 16.06.2015r.
- od kwoty 492 zł (czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote) od dnia 7.08.2014r. do dnia 16.06.2015r.
- od kwoty 3.444 zł (trzy tysiące czterysta czterdzieści cztery złote) od dnia 5.08.2014r. do dnia 16.06.2015r.

i oddala powództwo w pozostałym zakresie,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Bartczak- Sobierajska Joanna Rusińska Marek Lewandowski

VI Ga 85/16

UZASADNIENIE

Powód W. Ł. w pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy zażądał zasądzenia od pozwanego S. O. kwoty 19 188,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Powód wskazał, że wykonał na rzecz

pozwanego usługę osiowania sprężarek i wymieniał łożyska sprężarki (...) (...), na okoliczność czego sporządzono protokół odbioru technicznego (...). Ponadto pozwany zamówił mailowo w dniu 22 kwietnia 2014 roku u powoda dwie sztuki uszczelnień wału sprężarki (...) (...). Powód powyższe zamówienie wykonał. Za usługi i dostarczony towar wystawił powód następujące faktury: nr (...) z dnia (...) roku na kwotę 18204,00 złote, nr (...) z dnia (...) roku na kwotę 492,00 złote i nr (...) / 2014 z dnia (...) roku na kwotę 492,00 złote.

W dniu 29 października 2014 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany S. O. złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i żądając oddalenia powództwa. Pozwany podniósł także zarzut niewłaściwości Sądu Rejonowego w Bydgoszczy. W uzasadnieniu stanowiska zawartego w sprzeciwie, pozwany wskazał, że strony łączyła współpraca gospodarcza, jednak jej zakres był inny niż wskazuje to powód. Spośród faktur załączonych do pozwu powód wykonał jedną usługę dla pozwanego. Była to wymiana łożysk sprężarki (...) (...), nr seryjny (...) na kwotę 2800 złotych netto, a należność ta została ujęta w fakturze nr (...) pod pozycją nr 2 i tej usługi dotyczy protokół odbioru technicznego nr (...) z dnia (...) roku. Pozwany nie kwestionował tej należności i podstaw do wystawienia faktury za tę usługę. Podniósł jednak, że powód nie wykonał pozostałych usług ujętych w fakturach załączonych do pozwu.

Postanowieniem z dnia 04 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu we Włocławku jako właściwemu miejscowo.

Na rozprawie w dniu 10 września 2015 roku powód cofnął pozew co do kwoty 4428 złotych w związku z jej zapłaceniem przez pozwanego.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 roku (sygn. akt V GC 199/15) Sąd Rejonowy we Włocławku umorzył postępowanie co do kwoty 4 428 złotych (pkt 1 wyroku), w pozostałej części powództwo oddalił (pkt 2 wyroku) oraz zasądził od powoda W. Ł. na rzecz pozwanego S. O. kwotę 1084,38 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3 wyroku).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach szczegółowo przedstawionych w uzasadnieniu, z których wynika, że strony łączyła współpraca gospodarcza, w ramach której w kwietniu i maju 2014 roku powód wykonał na rzecz pozwanego usługę wymiany łożysk sprężarki (...) (...), nr seryjny (...) za kwotę 3444 złotych brutto. Wykonanie usługi zostało potwierdzone protokołem odbioru technicznego nr (...) z dnia (...) roku. Usługa ta została ujęta w fakturze nr (...) pod pozycją nr 2. W. Ł. wykonał również dla S. O. osiowanie sprężarek. Z tytułu powyższych usług wystawił fakturę Vat nr (...) z dnia (...) roku na kwotę 492,00 złote, z terminem płatności do dnia 15 lipca 2014 roku, oraz fakturę Vat nr (...) z dnia (...) roku na kwotę 492,00 złote z terminem płatności do dnia 06 sierpnia 2014 roku. W kwietniu 2014 r. M. K. (1), pracownik pozwanego złożył u W. Ł. zamówienie na dwie sztuki uszczelnień wału sprężarki (...) (...). Fakt złożenia zamówienia został potwierdzony w drodze mailowej w dniu 22 kwietnia 2014 r. W. Ł. nie dostarczył zamówionego towaru. W związku z zamówionymi uszczelniającymi powód w fakturze nr (...) z dnia (...) roku w pozycji pierwszej ujął należność na kwotę 14 760,00 złotych brutto. Pismem z dnia 3 października 2014 roku W. Ł. wezwał S. O. do uregulowania należności wynikających z powyższych faktur. W dniu 16 czerwca 2015 roku S. O. zapłacił W. Ł. należności z faktur nr (...) z dnia (...) roku i nr (...) z dnia (...) roku na kwotę 492 złotych każda oraz z faktury nr (...) z dnia (...) roku w zakresie pozycji drugiej w kwocie 3444 złotych.

W rozważaniach Sąd Rejonowy przeprowadził ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznając za wiarygodne zeznania świadka M. K. (1) i nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia zeznania świadka A. M.. Sąd I instancji uznał również za bardziej przekonujące zeznania pozwanego. W toku procesu bezspornym stały się należności powoda z tytułu wykonywania usług ujętych w fakturze nr (...) z dnia (...) roku i nr (...) z dnia (...) roku na kwotę 492 złotych każda oraz ujętej w pozycji drugiej w fakturze nr (...) z dnia 18 maja 2015 roku. Pozwany bowiem w dniu 16 czerwca 2015 roku zapłacił powodowi wynagrodzenie za te usługi. W tym miejscu Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że powód przy akceptacji ze strony pozwanej cofnął pozew w powyższym zakresie, dlatego Sąd umorzył w tym zakresie postępowanie, o czym orzekł w pkt 1 wyroku na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy podkreślił, że sporną między stronami była jedynie kwestia związana z uszczelniaczami wału sprężarki, której dotyczyła pozycja pierwsza w fakturze nr (...) z dnia (...) roku na kwotę 14 760,00 złotych brutto. Zdaniem Sądu Rejonowego, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że powództwo w części dotyczącej żądania zapłaty za uszczelniacze jest zasadne. Na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia, że warunki sprzedaży uszczelniaczy ustalono w taki sposób jak to przedstawił powód, albowiem powód z tych faktów miał odnieść korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c.) W ocenie Sądu Rejonowego, z ciężaru tego powód się w przedmiotowej sprawie nie wywiązał. Sąd Rejonowy nie miał przy tym wątpliwości co do faktu, iż pozwany w kwietniu 2014 r. zamówił u powoda dwa uszczelnienia do wału sprężarki (...) (...), jak i co do tego, że pozwany chciał mieć uszczelnienia na zapas oraz, że nie miały one służyć do naprawy sprężarek, którą w tym czasie prowadził powód. Strony co do tych okoliczności były zgodne. Natomiast, zdaniem Sądu Rejonowego, powodowi nie udało się wykazać ustalonych warunków płatności za zamówione uszczelnienia jak i tego, że informował pozwanego o konieczności odbioru towaru. Okoliczności te, według Sądu pierwszej instancji, nie znalazły bowiem potwierdzenia w materiale dowodowym, przede wszystkim zaś w zeznaniach świadka M. K. (1), które – jak przyjął Sąd Rejonowy – mają kluczowe znaczenie w tej sprawie, a których wiarygodność nie została w toku procesu zakwestionowana. Sąd Rejonowy wskazał, że świadek ten osobiście zajmował się ustalaniem z powodem warunków zarówno wykonywania usług naprawy i osiowania sprężarek jak i zakupu uszczelniaczy. Zdaniem Sądu pierwszej instancji, także załączona przez powoda dokumentacja, na którą powód się powołuje, nie podważa zeznań świadka M. K. (1). Z kolei, przedłożona przez powoda oferta z dnia 15 kwietnia 2014 r. (k.71), w ocenie Sądu Rejonowego nie może stanowić dowodu na okoliczność warunków płatności za sporne uszczelniacze. Pismo to stanowi wydruk z komputera i nie zawiera podpisu żadnej ze stron, stąd nie przedstawia żadnej mocy dowodowej. Ponadto pozwany zaprzeczył, jakoby strony wiązała oferta z k. 71. Sąd Rejonowy wyjaśnił zarazem, że sam fakt wystawienia przez powoda faktury Vat nr (...) z dnia (...) roku, w której w pozycji pierwszej ujęto należność za uszczelniacze w żaden sposób nie potwierdza wersji powoda. Choć na fakturze widnieje podpis powoda to nie została zaakceptowana przez pozwanego. Korzysta ona zatem jedynie z domniemania przysługującego dokumentem prywatnym, że osoba która podpisała ten dokument złożyła oświadczenia danej treści (art. 245 k.p.c.), co oznacza, że jedynie tyle że powód wystawił fakturę o tej treści. Nie świadczy to jednak w żaden sposób o ustaleniach stron w zakresie warunków płatności czy dostawy towaru. W rezultacie, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż w sytuacji, w której powód nie przedstawił innych dowodów, to w oparciu o same zeznania powoda nie sposób ustalić, iż strony łączyła umowa sprzedaży zawierająca postanowienia, z których wynikało, że to pozwany był zobowiązany do spełnienia swojego świadczenia w pierwszej kolejności – zapłaty ceny i od tego uzależniały wydanie towaru. W tych okolicznościach Sąd Rejonowy przyjął, że na powódzie ciążył obowiązek wydania pozwanemu uszczelniaczy, a dopiero potem pozwany miał uiścić ustaloną cenę. Jednakże, jak ustalił Sąd Rejonowy, w szczególności w oparciu o zeznania świadka M. K. (1) oraz pozwanego, wydanie towaru nie nastąpiło. Podsumowując, Sąd Rejonowy wskazał, iż powód nie udowodnił, że wywiązał się z ciężących na nim obowiązków nałożonych łączącą strony umową sprzedaży, dlatego w pozostałej części powództwo oddalił na podstawie art. 535 k.c. a contrario. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód, który zaskarżył wyrok w części, tj. w pkt 2 i pkt 3 wyroku.

Skarżący zarzucił wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 65 § 1 i § 2 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli stron co do treści łączącej je umowy, polegające na przyjęciu, iż płatność za usługę uszczelnienia miała mieć miejsce po wydaniu uszczelnienia, a nie przed, jak jest opisane w ofercie nr (...),

2. art. 481 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji oddalenie

roszczenia powoda w przedmiocie ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 4 428 zł (tj. kwoty zapłaconej przez pozwanego w toku procesu);

Skarżący zarzucił nadto naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 232 w zw. z art. 3 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że:

a) powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, tj. iż strona przeciwna zaakceptowała ofertę powoda, w tym również warunki płatności polegające na zapłacie przed dostarczeniem towaru – uszczelnień, podczas gdy wskazują na to wprost wiadomości e-mailowe z dnia 21.04.2014 r. (wraz z załączoną ofertą nr (...)) i z dnia (...)r. oraz zeznania świadka A. M.;

b) ciężar udowodnienia innych warunków naprawy nie został przerzucony na pozwanego w związku z kwestionowaniem przez niego dowodów powoda;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego w celu ustalenia faktów mających znaczenie dla sprawy i w konsekwencji pominięcie treści maila z dnia 21.04.2014 r. oraz błędne przyjęcie, iż pozwany w e-mailu z dnia 22.04.2014 r. dokonał jedynie zamówienia 2 uszczelnień wału sprężarki (...) (...),

3. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny sędziowskiej, polegające na sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznym rozumowaniem ustaleniu, że strony pozwanej nie wiązała oferta powoda nr (...), a tym samym pozwany nie był zobowiązany do płatności za uszczelnienia wału przed ich dostarczeniem,

4. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny sędziowskiej, polegające na:

a) błędnym uznaniu dowodu z zeznań świadka M. K. (1) za wiarygodny podczas, gdy świadek ten nadal pozostaje pracownikiem pozwanego, ma interes faktyczny w oddaleniu roszczenia powoda, a jego zeznania są sprzeczne z okolicznościami faktycznymi – wynikającymi z korespondencji e-mailowej oraz nie odpowiadają doświadczeniu życiowemu;

b) błędnym uznaniu wyjaśnień pozwanego za bardziej wiarygodne podczas, gdy są one w sprzeczności z obiektywnymi dowodami, jak korespondencja e-mailowa oraz okolicznością taką, że pozwany przed i podczas procesu dążył jedynie do uniknięcia płatności za wystawione przez powoda faktury;

5. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny sędziowskiej, polegające na uznaniu dowodu z przesłuchania świadka A. M. za niemającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy podczas, gdy świadek ten wskazywał na korespondencję e-mailową między stronami, co miało znaczenie w ustaleniu związania stron ofertą powoda,

6. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których Sąd Rejonowy uznał, iż powód cofnął powództwo także w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 4 428 zł.

Na podstawie przedstawionych zarzutów skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda:

a) kwoty 14 760 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 05.08.2014 r.,

b) odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 4 428 zł:

- od kwoty 492 zł od dnia 16.07.2014 r. do dnia 16.06.2015 r.

- od kwoty 492 zł od dnia 07.08.2014 r. do dnia 16.06.2015 r.

- od kwoty 3 444 zł od dnia 05.08.2014 r. do dnia 16.06.2015 r.,

tj. łącznie kwoty 481,59 zł,

2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

W dalszej kolejności, z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia wniosku z pkt 1), skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i o przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Powód podniósł w apelacji zarówno zarzuty naruszenia prawa procesowego, jak i materialnego.

Spośród wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji, uzasadnione okazały się jedynie zarzuty naruszenia przepisu art. 481 § 1 k.c. odnośnie oddalenia powództwa w przedmiocie odsetek ustawowych od kwoty 4 428 zł oraz przepisu art. 328 § 2 k.p.c. odnośnie braku wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie tych odsetek bądź uznał, iż powód cofnął powództwo także w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 4 428 zł. Istotnie, na rozprawie w dniu 10 września 2015 roku powód cofnął pozew jedynie co do należności głównej wpłaconej przez pozwanego w toku procesu (k.95). Nie było więc podstaw do oddalenia roszczenia o odsetki ustawowe za opóźnienie od należności głównej w kwocie 4 428 zł od dnia wymagalności roszczenia do dnia zapłaty. Sąd I instancji w żaden sposób nie wypowiedział się w kwestii odsetek w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Słuszne jest zatem w tym zakresie żądanie powoda oparte o treść art. 481 § 1 k.c. Podkreślenia wymaga, że data wymagalności poszczególnych należności nie była kwestionowana przez pozwanego.

Mając powyższe na względzie, należało zmienić zaskarżony wyrok w pkt 2 i zasądzić odsetki ustawowe od kwoty 4 428 zł zgodnie z żądaniem powoda. Zważyć przy tym należy na pogląd utrwalony w orzecznictwie sądowym, zgodnie z którym roszczenie o odsetki za opóźnienie, po jego powstaniu, uzyskuje samodzielny byt niezależny od długu głównego. Można zatem cofnąć powództwo w zakresie należności głównej, podtrzymując żądanie zapłaty odsetek (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22.01.2015 r., sygn. akt VI ACa 422/14, Lex nr 1651996).

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji i przyjmuje je za własne uznając za zbędne ich ponowne przytaczanie (por. wyrok SN z dnia 11.06.1999r., II CKN 391/98).

Nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Materiał dowodowy w sprawie został prawidłowo oceniony i jest wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art.233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. SN z dnia 10 kwietnia 2000r, V CKN 17/2000, OSNC 2000, nr 10 poz.189).

Sąd Rejonowy dokonał szczegółowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego i przy jego ocenie nie uchybił zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Ocena materiału dowodowego i tok rozumowania Sądu I instancji został w klarowny sposób przedstawiony w uzasadnieniu wyroku. Nie jest wystarczające dla podważenia wiarygodności świadka M. K. (1)stwierdzenie, że świadek jest pracownikiem pozwanego. W sprawach pomiędzy przedsiębiorcami (sprawach gospodarczych) najczęściej świadkami są właśnie pracownicy przedsiębiorców bowiem oni uczestniczą w transakcjach i mają na ten temat największą wiedzę. Z zeznań tego świadka wynika w sposób jednoznaczny, że strony nie ustaliły takich warunków umowy, jak wskazywał to powód tj., że pozwany miał zapłacić cenę przed dostarczeniem towaru. Zauważyć należy, iż oferta, na którą powołuje się powód (k.71) dotyczy remontu, natomiast uszczelniacze do wału sprężarki miały być dodatkowymi częściami, tj. zapasowymi. Przesłany

przez pozwanego mail z dnia 22 kwietnia 2014 roku wyraźnie dotyczy uszczelnień zapasowych, co koresponduje z zeznaniami świadka M. K. (1). Zaznaczyć można dodatkowo, że mail powoda z dnia 21.04.2014 roku ma dwa oddzielne akapity jeden dotyczący naprawy i drugi dotyczący uszczelnień zapasowych. Mail pozwanego z dnia 22 kwietnia 2014 roku nie odwołuje się w swojej treści do oferty nr (...).

Odnosnie do zeznań świadka A. M. to podkreślić należy, że nie jest on pracownikiem powoda i doraźnie pomagał powodowi w sprawach mechanicznych jako jego szwagier. Świadek M. wyraźnie stwierdził, że nie zajmował się zamówieniami, nie widział faktur ani nie uczestniczył w ustalaniu warunków umowy (k. 96). W tych okolicznościach Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że zeznania tego świadka nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W związku z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powołał też zarzut naruszenia art. 227 k.p.c.

Przepis art. 227 k.p.c. ma zastosowanie przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i uprawnia sąd do selekcji zgłoszonych dowodów, jako skutku przeprowadzonej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. W konsekwencji twierdzenie, że przepis ten został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, a jego pośrednie naruszenie może polegać na odmowie przeprowadzenia przez sąd dowodu z uwagi na powołanie go do udowodnienia okoliczności niemających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sytuacji, kiedy ocena ta była błędna. Należy uznać, że do naruszenia art. 227 k.p.c. dochodzi także wówczas, gdy sąd oddała wnioski dowodowe zmierzające do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy (por. wyrok SA w Gdańsku, III AUa 1302/15, LEX 1994454) W realiach niniejszej sprawy zarzut ten jest niesłuszny a nawet niezrozumiały.

Nie można także, zdaniem Sądu Okręgowego zgodzić się z zarzutami podniesionymi w apelacji odnośnie naruszenia art. 65 § 1 i § 2 k.c. i art. 6 k.c.

Naruszenie art. 6 k.c. nie może polegać na uznaniu określonych okoliczności za nieudowodnione, gdyż w tym przypadku zachodzić może bowiem jedynie zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego dotyczących oceny materiału procesowego i czynienia ustaleń faktycznych (por wyrok SA w Szczecinie z dnia 5.03.2015 r., I ACa 822/14, LEX 1747285, wyrok SA w Krakowie z dnia 4.03.2015 r., III AUa 388/14, LEX 1665812). Sąd odniósł się powyżej do ustaleń faktycznych oraz oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd pierwszej instancji. Sąd Rejonowy prawidłowo też przyjął, że na powodzie spoczywał ciężar dowodu w zakresie zawarcia umowy sprzedaży i jej warunków. Na marginesie dodać jedynie można, że świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych powinny być spełnione jednocześnie, chyba, że np. z umowy wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia (art. 488 § 1 k.c.). Skoro zatem powód wywodził, że pozwany wyraził zgodę na zapłatę ceny przed dostarczeniem towaru, winien tę okoliczność wykazać przedstawionymi w sprawie dowodami, czego nie uczynił.

Nie jest też słuszny zarzut naruszenia art. 65 k.c. poprzez błędną wykładnię woli co do treści łączącej strony umowy w kontekście oferty nr (...)roku. Na podstawie przeprowadzonego materiału dowodowego w tym zeznań świadka K. Sąd Rejonowy uznał, że pozwany nie przyjął tej oferty. Zarzut naruszenia art. 65 k.c. nie może być skuteczny w kontekście wyżej przeprowadzonej oceny zarzutów naruszenia art. 233 k.p.c. i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Sąd Rejonowy nie dokonywał więc wykładni oświadczenia zawartego w tym dokumencie i nie miało ono wpływu na treść stosunków zobowiązaniowych między stronami.

Mając na względzie wszystkie przedstawione wyżej argumenty na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. należało zmienić zaskarżony wyrok w pkt 2 i oddalić powództwo w pozostałym zakresie oraz na podstawie art. 385 k.p.c. oddalić apelację w pozostałej części jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sad Okręgowy orzekł w oparciu o art. 100 zd. drugie k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tj. Dz.U. z 2015 r., poz. 1800). Pozwany uległ żądaniu powoda jedynie w nieznacznej części, tj. w zakresie

dotyczącym roszczenia o odsetki za opóźnienie od należności głównej. Na zasądzoną od powoda kwotę 2.400 zł składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego.

Małgorzata Bartczak- Sobierajska Joanna Rusińska Marek Lewandowski